

[Hjermind.]

Tilføje, at man efter de Oplysninger, der forelaa fra den højtærede Justitsminister, maatte gaa ud fra, at dette var i Overensstemmelse med den gældende Domspraksis og altsaa ikke vilde medføre nogen almindelig Revision af de afsagte Domme.

Man har fra socialdemokratisk og kommunistisk Side ikke kunnet tiltræde denne Ændring om en Nedsættelse fra 4 til 2 Aar, men man er paa samme Maade som Udvalgets Flertal i øvrigt — og saaledes som Udvalgets ærede Ordfører gjorde Rede for — enig i at søge den gældende Domspraksis opretholdt. For det kommunistiske Partis Vedkommende kan man maaske sige, at Betænkningen indeholder et lille Ønske om eventuelt at faa Straffen noget højere op, men da der ikke foreligger noget konkret Forslag derom, har man vel Lov til at sige, at vi ved Udvalgsarbejdets Afslutning er i den Situation, at den gældende Domspraksis har kunnet finde Godkendelse — saaledes som den Slags Ting nu kan refereres i Oversigter — hos samtlige Partier her paa Rigsdagen. Derved er vi naaet til det, som jeg under første Behandling sigtede paa, at man saavel med Hensyn til, *hvad* der skal straffes, som med Hensyn til, *hvor meget* der skal straffes, stort set er enig her i Tinget.

Den tidligere Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, vendte sig imod, at man netop paa denne Baggrund gik til en Ændring af Strafferammen, og jeg forstaar i og for sig vel de Synspunkter, han gør gældende. Naar mit Parti trods det kan medvirke til denne Ændring, som jeg kun opfatter som en teknisk Revision af den gældende Lov, er det, fordi man — stadig efter de Oplysninger, der er givet i Udvalget — maa gaa ud fra, som det hedder i Betænkningen, at en Ændring fra 4 Aar til 2 vil bringe større Overensstemmelse imellem Lovens Ord og Domstolenes Praksis, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Men ud over denne Motivering af Ændringen skal jeg ogsaa anføre det rent historiske, at man faktisk fra alle Sider i den danske Rigsdag i Maj Maaned sidste Aar var betænkelig ved dette høje Minimum; det blev fremhævet bl. a. af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, og af mit Partis Ordfører, og naar jeg tænker tilbage paa Drøftelsen i Straffelovsudvalget, var det ganske klart, at man fra alle Sider nærrede denne Betænkelighed ved den høje Strafferamme. Alligevel blev det gennemført med den Motivering, at det kun drejede sig om grove eller de groveste Tilfælde af Landsforræderi.

Jeg mener efter det anførte ikke, at der, saaledes som Loven er blevet til, vil være Tale om, at Praksis paa dette Omraade ændres. Det er jo klart, at det er Domstolenes Sag at dømme efter Loven, og at Domstolene ikke bindes af Forhandlingerne her i Tinget, men saaledes som jeg har forstaaet hele Udvalget, og saaledes som jeg har forstaaet den højtærede Ministers Opfattelse af dette Spørgsmaal, er der vel ingen Tvivl om, at Resultatet — saaledes som den ærede Ordfører for Udvalget sagde — vil virke som en Stabilisering af den gældende Domspraksis.

Et andet vigtigt Omraade, hvorom der i Udvalget, bortset fra det kommunistiske Parti, er Enighed, er Prøveløsladelserne. Til de Bemærkninger, der allerede er gjort derom, har jeg ikke meget at føje ud over, at ogsaa jeg anser det for rigtigt, at der derigenem gives en Mulighed for mere differentieret Behandling af de enkelte Fanger, ligesom jeg vil understrege — som ogsaa Ordføreren gjorde det —, at Prøveløsladelse aldrig er noget, man har Krav paa, men det giver for den Fange, hvis Forhold ikke gør det utilraadeligt, en Mulighed for en vis Afkortning af Straffen. Jeg ønsker dog at pointere, at Prøveløsladelsen kun kan finde Sted, naar man har undersøgt det enkelte Tilfælde, ogsaa med Henblik paa, om Løsladelsen kan tænkes at være betænkelig af Hensyn til Opklaringen af andre Sager.

Med Hensyn til den Rettighedsfortabelse, som følger med en Dom efter denne Lov, er der sket nogle Ændringer, som særlig i øvrigt det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen gjorde Rede for. Saaledes er Benævnelsen „Fortabelse af almen Tillid“ faldet bort og erstattet med Tab af de Rettigheder, der opremses i § 6.

Jeg maa til det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen sige, at det har nu aldrig for mig, dengang man indførte Begrebet „Fortabelse af almen Tillid“, været et Argument, at man derved skulde bringe Loven i Overensstemmelse med den tilsvarende norske Lov, og det er meget vanskeligt at tale om nogen Overensstemmelse med den norske Ordning, al den Stund der jo er den fakultative Ordning i Norge ogsaa med Hensyn til de forskellige Rettigheder, og jeg har Indtrykket af, at hvis man i øvrigt sammenligner danske og norske Dømmes Praksis paa dette Omraade, er den norske Praksis lempeligere med Hensyn til Rettighedsfortabelse end den danske.

Naar jeg kan gaa med til denne Ændring af Terminologien „Fortabelse af almen Tillid“ og over til den i dansk Ret nye,